

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **D. T. H.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2024 č.j. OAM-9330-27/PP-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2024, č. j. OAM-9330-27/PP-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o žádosti žalobce podané dne 12. 7. 2023 o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR rodinného příslušníka občana EU, který sám není občanem EU, tak, že žádost se zamítá podle ust. § 87e odst. 1 písm. f) zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „zákon“), neboť je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a podle § 87e odst. 4 téhož zákona se žalobci stanoví lhůta k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v prvním žalobním bodě namítal, že žalovaný nesprávně vyložil a na jeho případ následně nesprávně aplikoval ust. § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, nerespektoval judikaturu správních soudů, nedostatečně zohlednil čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES a závaznou judikaturu SDEU. Žalovaný zcela rezignoval na povinnost plynoucí ze zásady materiální pravdy, když neopatřil podklady, které by vypovídaly o rozhodujících skutečnostech, ke kterým měl dle judikatury přihlídnout.
3. Výhrada veřejného pořádku obsažená ve zmíněném ustanovení zákona o pobytu cizinců musí být dle judikatury SDEU vykládána a aplikovaná zvláště restriktivně, představuje totiž výjimku z široce pojaté unijní svobody pohybu osob. Aby závěr, že cizinec může závažným způsobem narušit veřejný pořádek, mohl obstát, musí tento cizinec představovat nebezpečí nejen skutečné a dostatečné, nýbrž také aktuální, což však žalovaný opomenul hodnotit. Správní orgán tak musí zvážit také osobní vývoj cizince a dostupné informace o jeho chování, prostředí a o tom, zda se dostává do situací, které by mohly vyústit v páčání trestné činnosti (viz rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 8. 2023 č.j. 57 A 43/2023 a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2023 č.j. 6 Azs 267/2023); to se v případě žalobce nestalo. Žalovaný zcela opomenul hodnotit jakékoli informace o současném soukromém životě, životní situaci či chování žalobce, hodnotil pouze minulou trestnou činnost žalobce, na čemž založil aplikaci výhrady veřejného pořádku. Také v žádném případě neplatí, že je na žalobci, aby „ujistil“ žalovaného, že z jeho strany již nehrozí protiprávní jednání, nad rámec obecné povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní, jež se uplatňují v řízení o žádosti. V tomto směru si žalovaný vyložil rozsudek, na který poukazuje (Krajský soud v Ústí nad Labem ze dne 4. 10. 2022 č.j. 114 A 4/2022), chybně, přičemž je na žalovaném, aby uvedl konkrétní důvody, pro které spatřuje důvodnost obavy z možného závažného narušení veřejného pořádku.
4. Žalovaný také pochybil, když v rozporu s judikaturními požadavky uvedenými v rozsudcích dle předchozího odstavce napadené rozhodnutí vystavěl na skutečnosti, že žalobce byl odsouzen pro spáchání trestných činů a doposud neuplynula zkušební doba v případě jeho posledního odsouzení. Žalovaný navíc argumentoval i odsouzeními, která jsou již zahlazena a nevypovídají tak o aktuální hrozbě ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce. Žalobce v žádném z případů nebyl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, soud tedy vždy došel k závěru, že nepředstavuje pro veřejný pořádek takové ohrožení, aby bylo nutné jej omezit na svobodě. Od jejich spáchání, respektive výkonu a osvědčení se, navíc uplynula již řada let. Trestní minulost žadatele o přechodný pobyt automaticky neznamená, že hrozí jiné závažné narušení veřejného pořádku (k tomu viz rozsudek NSS č.j. 3 As 4/2010-151).
5. Žalobce ve druhém žalobním bodě namítal, že žalovaný v jeho případě nesprávně posoudil dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života, když nedostatečně zjistil skutkový stav a nesprávně provedl test proporcionality vážící na

jedné straně zásah do života žalobce a na straně druhé ochranu zájmů demokratické společnosti.

6. Žalobce poukázal na to, že pobývá na území České republiky už od roku 1988, od roku 2007 byl držitelem povolení k trvalému pobytu a v současné době zde žije také celá jeho nejbližší rodina: manželka, syn a dcera s rodinou tj. manželem a nezletilými dětmi. Celá rodina je na sebe výrazně citově vázaná, nepřebývají ve společné domácnosti, ale jsou zvyklí na život pohromadě. Žalobce se na počátku roku 2023 přestěhoval ke své dceři, aby jí byl nápomocen s péčí o novorozené vnouče, na péči se doposud podílí, když se v bytě dcery střídá se svou

manželkou. Žalobce rovněž fakticky pečuje o svého syna, který, byť již plnoletý, studuje na X. Syn není schopen si zcela samostatně obstarávat prostředky k zajištění základních potřeb, z důvodu soustavné přípravy na své budoucí zaměstnání tak zůstává nezaopatřenou osobou a žalobce k němu má vyživovací povinnost. Navzdory aktuální nemožnosti být na území výdělečně činný má žalobce stále finanční prostředky a může tak tuto vyživovací povinnost plnit, což činí. Žalobce se svým synem sdílí společnou domácnost, zajišťuje mu bytové potřeby a podílí se na chodu domácnosti, rovněž mu poskytuje psychickou a emoční péči a podporu při studiu. Žalobce je na území ČR plně integrován, má zde významné rodinné a sociální vazby, dále zde má zajištěno ubytování a ekonomické zázemí. Pro jeho rodinu je jeho přítomnost naprosto klíčová, což je v současné době ještě umocněno potřebou výpomoci s péčí o vnouče žalobce. V zemi původu nemá již žádné vazby. Neudělením přechodného pobytu by v případě žalobce došlo k zpretrhání rodinných vztahů. Žalovaný navíc argumentuje potřebou setrvat v zemi původu, dokud nebude poslední odsouzení žalobce zahlazeno, rodina by tak čelila několikaletému odloučení. Z těchto důvodů nemůže veřejný zájem na vycestování žalobce převážet nad jeho právem na respektování soukromého a rodinného života, jak jej upravuje ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a čl. 8 Úmluvy, stejně tak veřejný zájem nemůže převážet nad nejlepším zájmem dítěte ve smyslu čl. 3 a 9 Úmluvy o právech dítěte.

7. Žalovaný k uvedeným faktům nedostatečně přihlédl a v napadeném rozhodnutí se naopak zabýval převážně skutečnostmi v neprospěch žalobce či uváděl irelevantní skutečnosti. Vycházel z podkladů, které již nejsou zcela aktuální (výslech žalobce ze dne 22. 9. 2022) a odmítl provedení navrhovaných výslechů. Měl za to, že neudělení přechodného pobytu by mělo stejné účinky jako správní vyhoštění, došlo by ke zpretrhání rodinných vazeb na nepředvídatelně dlouhou dobu.
8. Žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání. Žalobce rovněž požádal o přiznání náhrady nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný se nejprve vyjádřil k tomu, zda žalobce představuje hrozbu pro veřejný pořádek. Nebezpečí, které představuje, je dáno zejména jeho pravomocnými odsouzeními z let 2005, 2017 a 2021, jež žalovaný ve svém vyjádření podrobně popsal.
10. K argumentaci žalobce, že od spáchání trestných činů uplynula již řada let, žalobce se osvědčil, administrativně se přestěhoval do X, stará se o svou rodinu včetně dospělého syna a narušení veřejného pořádku tak není aktuální, žalovaný upozornil na judikaturu NSS (rozsudek ze dne 14. 9. 2022 č.j. 7 Azs 110/2022-26), dle které i délka zkušební doby

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

podmíněného propuštění má určitou vypovídací hodnotu o závažnosti potrestaného jednání u konkrétní osoby s určitými osobnostními charakteristikami. Dále žalovaný poukázal na závažnost drogové kriminality. Žalobce kvůli své trestní minulosti a neopuštění území na základě výjezdních příkazů, kdy očividně nerespektuje právní předpisy ČR, představuje aktuální ohrožení veřejného pořádku a nejsou zde žádné okolnosti svědčící o významné míře ujistění, že podobné jednání u něj do budoucna nehrozí. Žalobce nepracuje ani nepodniká, žije z jakýchsi úspor dost možná pocházejících z období, kdy páchal trestnou činnost. I nadále tak představuje aktuální hrozbu pro veřejný pořádek.

11. K neprovedení navrhovaných výsledků žalobce, jeho manželky, jeho syna a jeho dcery žalovaný uvedl, že informace, které žalobce uvedl ve svém předchozím výsledku v rámci řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu a které měl žalovaný již k dispozici, dostačovaly k vydání napadeného rozhodnutí. Řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu je řízením o žádosti a je tak plně na žalobci předkládat důkazy a návrhy na podporu svých tvrzení tak, aby žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci.
12. Měl za to, že napadené rozhodnutí řádně zdůvodnil, posoudil veškeré zákonné skutečnosti a v rámci řízení o žádosti žalobce vycházel i ze skutečností zjištěných při předchozím výsledku žalobce. Co se týče syna žalobce, žalovaný zdůrazňuje, že je zletilý a žije ve společné domácnosti se svou matkou, která je podle všeho schopná se o syna sama postarat, když tak činila i v době, kdy žalobce žil mimo X. Zrekapituloval žalobcovu rodinnou situaci, stupeň integrace do české společnosti a možnosti návratu do Vietnamu. Odcestování jistě bude mít dopad do života žalobce, s následky svého protiprávního jednání však měl žalobce počítat již tehdy, když se ho dopouštěl. Dopady do soukromého a rodinného života žalobce tedy nevyváží veřejný zájem na tom, aby se cizinci páchající trestnou činností nenacházeli na území České republiky.
13. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

14. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR ze dne 16. 11. 2022 byla žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců a byla mu stanovena lhůta k vycestování z území ČR 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, a to z důvodu jeho opakovaného odsouzení za spáchání úmyslných trestných činů. Součástí správního spisu je také protokol o výsledku žalobce v této věci ze dne 22. 9. 2022.
15. Žalobce podal dne 12. 7. 2023 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR rodinného příslušníka EU, který sám není občanem EU, kde uvedl, že se považuje za rodinného příslušníka svého syna X, nar. X, státního příslušníka ČR.
16. Dne 15. 8. 2023 proběhla pobyťová kontrola za účelem ověření informace, zda žalobce skutečně pobývá na adrese X. Na zvonění nikdo nereagoval, dotázanými nájemníky v domě bylo hlídce PČR sděleno, že žalobce ani jeho syna neznají a v domě je nikdy neviděli. Při opakované kontrole dne 21. 8. 2023 bylo nájemníky domu opět sděleno, že žalobce ani jeho syna neznají a že v bytě, kde by měli přebývat, bydlí mladá žena se svým partnerem a dítětem. Jiná osoba zde nebydlí. Další prohlídka byla provedena dne 24. 8. 2023, kdy na zazvonění otevřela dcera žalobce, která sdělila, že v bytě bydlí od začátku roku 2023 i její otec, zrovna se ale šel projít. Dle hlídky PČR nic nenásvědčovalo tomu, že by žalobce skutečně na místě bydlel, dcera však trvala na tom, že žalobce na

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

místě bydlí a vždy je k zastižení doma. Taktéž bylo sděleno, že syn žalobce bydlí s matkou na jiné adrese, v současné době navíc bydlí a pracuje v X.

17. Další pobytová kontrola byla provedena dne 31. 8. 2023 na adrese Sokolská X, v době kontroly nebyl nikdo zastižen. Následně proběhla pobytová kontrola dne 5. 9. 2023, opět neúspěšně. Dne 20. 9. 2023 se hlídce PČR podařilo na místě zastihnout manželku žalobce, která uvedla, že žalobce ani syn nejsou doma. Všechny jmenované se podařilo zastihnout dne 25. 9. 2023.
18. Dle popisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 8. 11. 2023 byl žalobci
 - a. Okresním soudem v Chebu dne 1. 9. 2005 vydán trestní příkaz, sp. zn. 3 T 84/2005, kterým byl odsouzen za spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), za což mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 2 let, výkon dne 5. 10. 2007,
 - b. Okresním soudem v Chebu dne 21. 2. 2017 vydán rozsudek, sp. zn. 7 T 107/2014, Krajským soudem potvrzen usnesením ze dne 7. 6. 2017, sp. zn. 6 To 120/2017, kterým byl odsouzen za spáchání přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku, za což mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody ve výměře 15 měsíců se zkušební dobou 12 měsíců, osvědčil se dne 1. 8. 2018,
 - c. Okresním soudem v Tachově dne 7. 12. 2021 vydán rozsudek, sp. zn. 1 T 53/2021, datum právní moci 2. 3. 2022, kterým byl odsouzen za spáchání zpronevěry podle § 206 odst. 1 trestního zákoníku a ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku zločin neoprávněného provozování hazardní hry podle § 252 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, za což mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody ve výměře 2 let se zkušební dobou 4 roky do 2. 3. 2026, peněžitý trest ve výši 240 000 Kč, zabránění věci, zabránění náhradní hodnoty a povinnost ve zkušební době dle svých schopností a možností nahradit škodu způsobenou trestným činem.
19. Všechna uvedená rozhodnutí trestních soudů v prvním stupni jsou rovněž součástí spisu.
20. Ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 21. 12. 2023 žalobce uvedl, že je otcem dvou českých občanů. Jeho plnoletý syn stále studuje a není schopen si samostatně obstarávat prostředky k zajištění základních životních potřeb, s čímž mu pomáhá žalobce. Také vypomáhá své dceři s péčí o novorozené vnouče. K provedeným pobytovým kontrolám uvedl, že se v lednu 2023 přestěhoval k dceři, právě aby pomohl s péčí, zároveň svůj čas tráví také v místě bydliště syna, aby tak mohl skloubit reálnou péčí o syna s výpomocí dceři. S ohledem na uvedené se proto domnívá, že jeho žádost je důvodná a zamítavé rozhodnutí by znamenalo též nepřiměřený zásah do práva žalobce a jeho rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života.
21. Napadeným rozhodnutím ze dne 24. 1. 2024 byla žádost žalobce zamítnuta podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť je důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Podle § 87e odst. 4 téhož zákona byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

napadeného rozhodnutí. V odůvodnění žalovaný uvedl, že na základě provedeného dokazování nelze konstatovat, že by žalobce nebylo možné považovat za rodinného příslušníka občana EU dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve vztahu k jeho synovi. Zabýval se tím, zda nejsou dány důvody pro zamítnutí žádosti, po shrnutí trestné činnosti žalobce vymezil pojem veřejného pořádku dle judikatury a pobytové směrnice. Přihlédl k tomu, že v případě posledního odsouzení se jednalo o úmyslné jednání, kterého se žalobce dopouštěl v průběhu několika let s cílem finančního zisku, zároveň dosud neuplynula zkušební doba do 2. 3. 2026, do jejíhož uplynutí nelze předjímat, zda žalobce svůj trest vykoná, kdy již s ohledem na tyto okolnosti dovodil aktuálnost existence nebezpečí narušení veřejného pořádku. Zabýval se i předchozími odsouzeními žalobce, kdy sice již stanovené tresty vykonal a odsouzení byla zahlazena, nicméně to samo o sobě neznamená, že již nepředstavuje nebezpečí veřejnému pořádku, a to zejména s ohledem na to, že v roce 2021 byl odsouzen za další trestnou činnost. Uvedl, že žalobce se trestného jednání dopouštěl ve všech případech úmyslně, je tedy evidentní, že má sklony k protiprávní činnosti a tresty v jeho případě nevedou k nápravě, recidiva je závažným jevem. K charakteru páchané činnosti žalovaný zdůraznil dobu, po kterou se žalobce dopouštěl trestné činnosti, výši způsobené škody a upozornil na společenské nebezpečí drogové trestné činnosti. Závažnost trestných činů žalobce se s postupem času zhoršuje, čemuž odpovídají ukládané tresty, motivací žalobce pak bylo především získání finančního zisku. Z odsuzujícího rozsudku ze dne 21. 2. 2017 vyplývá, že při úvaze nad výši a druhem trestu bylo ve prospěch žalobce zohledněno, že od spáchání uplynulo již 5 let, během kterých se žalobce nedopustil další trestné činnosti, což se však později ukázalo jako nepravdivé. Soud v tomto případě neshledal žádné další polehčující okolnosti, zejména pak žádnou formu sebereflexe, ať už v podobě doznání či projevu lítosti. Poslední přečin zpronevěry byl spáchán částečně ve zkušební době podmíněného odsouzení za předchozí trestnou činnost. Z rozsudku ze dne 7. 12. 2021 vyplývá, že soud neshledal žádnou polehčující okolnost, naopak za přitěžující okolnost shledal spáchání dvou trestných činů a skutečnost, že žalobce získal značný prospěch, který výrazně převyšuje zákonnou hranici. Žalovaný tak dovodil, že o aktuálnosti nebezpečí, které žalobce představuje, svědčí zejména opakování útoků proti hodnotám chráněným trestním zákoníkem i po uložení podmíněného trestu odnětí svobody. Žalobce se v České republice opakovaně a dlouhodobě dopouštěl trestné činnosti, čímž narušoval veřejný pořádek, a zároveň dokazoval, jak malý respekt má k právnímu řádu ČR. Závažnost narušení veřejného pořádku je třeba zkoumat ve vztahu k důsledkům plynoucím ze zamítnutí žádosti, a to zejména co se týče zásahu do soukromého a rodinného života, ve vztahu k čl. 8 odst. 2 Úmluvy konstatoval, že k vyhovění žádosti by mohlo dojít pouze v situaci, kdy by zásah do soukromého či rodinného života byl mimořádně závažný. Z protokolu o výsledku žalobce ze dne 22. 9. 2022 vyplývá, že žalobce fakticky bydlel 8 let v X, významnou dobu tedy bydlel odděleně od rodinných příslušníků, byť je jezdil navštěvovat. Dcera žalobce je zletilá, bydlí ve vlastním bytě s manželem a dcerou a lze důvodně předpokládat, že péči o její dítě mohou zajišťovat i jiné osoby než žalobce. Co se týče syna žalobce, ten je zletilý, bydlí ve společné domácnosti se svou matkou, která je dle všeho schopná se o syna postarat. Syn sice uvedl, že jej otec stále živí, nicméně není jasné, z jakých prostředků tak činí, když v současné době nepracuje ani nepodniká, nevlastní žádné majetky a v době konání výsledku měl žalobce několikatisícové dluhy. Žalovaný je pak obecně toho názoru, že finančně zabezpečovat rodinu lze i na dálku. Syn nevyžaduje zvláštní péči, může se o něj starat jeho matka, která tak fakticky činila po řadu let. Manželka pak není na žalobci nijak závislá. Na straně žalobce pak neexistuje žádná překážka jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

zpětné integrace v zemi původu, jeho vazby k této zemi nebyly zcela zpřetrhány, kontakt s jeho rodinou pak nebude vyloučený. Zamítnutím žádosti o přechodný pobyt není stanovena doba, po kterou se žalobci zakazuje na území ČR pobývat. Jakmile tedy bude jeho odsouzení zahlazeno, žalobce se osvědčí a dlouhodobě povede řádný život, může v zemi původu, případně jinde v zahraničí požádat o vydání oprávnění k pobytu na území ČR. Žalovaný tak po zvážení všech skutečností shledal, že se v případě žalobce nejedná o nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Vzal v potaz i vyjádření žalobce ze dne 22. 12. 2023, k neprovedení navrhovaných výsledků žalobce, manželky, syna a dcery žalovaný uvedl, že je v tomto případě považoval za nadbytečný úkon vzhledem k tomu, že měly sloužit k prokázání skutečností, které žalovaný nezpochybňoval (včetně skutečné péče žalobce o syna). Žalobce i jeho rodinní příslušníci měli během celého řízení možnost uplatnit veškeré skutečnosti, smyslem výsledku pak není opakování již dříve uvedených skutečností. Žalovaný má tedy za to, že zjištěné skutečnosti dostatečně odůvodňují závěr, že v případě žalobce existuje důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem ohrozit veřejný pořádek, proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

V. Hodnocení Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“) a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Soud po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
23. K projednání dané věci nařídil soud ústní jednání, které se konalo dne 26. 4. 2024, žalobce setrval na svém stanovisku, nebyly splněny podmínky pro aplikaci výhrady veřejného pořádku a rozhodnutí je nepřiměřené ohledně dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný setrval na svém stanovisku, poukázal na to, že syn žalobce navíc dne X dovršil 21 let, tedy by již ani nesplňoval podmínku rodinného příslušníka, žalobce měl zejména z území ČR po uplynutí příslušné lhůty vycestovat, což neučinil, na území ČR se zdržuje neoprávněně, bylo s ním zahájeno řízení o povinnosti opustit území.
24. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*
25. Podle čl. 27 odst. 2 směrnice č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „pobytová směrnice“) *opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.*
26. Dle judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále též „SDEU“) pojem „veřejný pořádek“ *„předpokládá v každém případě kromě narušení společenského řádu, které představují všechna porušení práva, existenci skutečného, aktuálního a dostatečného ohrožení*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

některého ze základních zájmů společnosti“ (rozsudek SDEU ze dne 10. 7. 2008, ve věci C-33/07, Jipa, bod 23 a tam citovaná judikatura). Požadavek veřejného pořádku musí být chápán restriktivně, zejména má-li odůvodnit odchylku od základní zásady volného pohybu osob (srov. např. rozsudky SDEU ze dne 10. 7. 2008, ve věci C-33/07, Jipa, bod 23 či ze dne 14. 10. 2004, ve věci C-36/02, Omega, bod 30).

27. K výkladu pojmu „veřejný pořádek“, respektive „závažné porušení veřejného pořádku“ v kontextu zákona o pobytu cizinců se ve svém usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151 vyjádřil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, když uvedl, že *„při výkladu pojmů ‚veřejný pořádek‘, resp. ‚závažné narušení veřejného pořádku‘, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“*
28. V citovaném usnesení se NSS zabýval výkladem zejména ve vztahu k ust. § 119 zákona o pobytu cizinců, ve své pozdější judikatuře však tyto závěry vztáhnul také k zamítnutí žádosti o přechodný pobyt podle ust. § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33 či rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40).
29. V posuzovaném případě žalovaný dovozuje důvodné nebezpečí narušení veřejného pořádku žalobcem zejména z jeho předchozí trestné činnosti. NSS v rozsudku ze dne 13. 7. 2023, č. j. 2 Azs 285/2022-57 upozornil, že ze samotného faktu, že osoba spáchala trestný čin, nelze automaticky usuzovat, že představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze zájmů společnosti: *„Předchozí odsouzení pro trestný čin tedy samo o sobě neodůvodňuje automatické přijetí opatření omezujících výkon práva na volný pohyb. Jinými slovy, samotné předchozí odsouzení dotyčného pro trestný čin nepostačuje k tomu, aby bylo možné automaticky vycházet z toho, že dotyčný představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, jež je samo o sobě způsobilé odůvodnit omezení práv, které mu přiznává unijní právo (rozsudek SDEU ze dne 17. 11. 2011 ve věci C-430/10 Christo Gajdarov, § 38). Existenci předchozího odsouzení za trestný čin lze zohlednit jen tehdy, jsou-li okolnosti, které vedly k tomuto odsouzení, důkazem osobního chování, představujícího současnou hrozbu ve výše uvedeném smyslu (rozsudek SDEU ze dne 1. 1. 1999 ve věci C-348/96 Donatelle Calfa, § 24). Opatření z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti lze přijmout pouze tehdy, ukáže-li se po konkrétním posouzení každého jednotlivého případu ze strany příslušných vnitrostátních orgánů, že osobní chování dotyčné osoby představuje ohrožení v současné době (rozsudek SDEU ze dne 2. 5. 2018 ve věci C-331/16 K. a H. F., § 56).“*
30. Shodně k tomu Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, bod 39 uvedl, že *„podle SDEU při uplatňování Směrnice a zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že jednotlivec byl v minulosti odsouzen pro spáchaný trestný čin, ale je dále třeba vzít v úvahu další aspekty, a to zejména zákonem stanovený a uložený*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti (viz bod 50 rozsudku SDEU ze dne 23. 11. 2010 ve věci C-145/09 Land Baden-Württemberg proti Panagiotis Tsakouridis).“

31. Soud však shledal, že žalovaný dostal zákonným a judikатурním požadavkům, když došel k závěru, že žalobce by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
32. V posuzovaném případě se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval neurčitým pojmem „veřejný pořádek“ a „závažné narušení veřejného pořádku“, jak jsou vymezeny judikaturou, správně vyšel z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, dále konstatoval, že primárním účelem daného ustanovení je ochrana veřejného pořádku do budoucna, přičemž při hodnocení této otázky je nutné posoudit řadu různých aspektů dosavadního jednání žadatele, odkázal na čl. 27 pobytové směrnice, shledal, že předchozí odsouzení samo o sobě přijetí takového opatření neodůvodňuje, nicméně jednání naplňující znaky trestného činu může mít celou škálu podob a nabývat různé společenské nebezpečnosti. V návaznosti na to žalovaný shrnul, že žalobce byl v České republice celkem třikrát uznán vinným ze spáchání trestné činnosti, přičemž se pokaždé jednalo o jiný trestný čin. Poprvé byl žalobce odsouzen za maření výkonu úředního rozhodnutí, poté za nedovolenou výrobu a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy. Naposledy byl v roce 2021 uznán vinným ze spáchání hned dvou trestných činů, a to ze zpronevěry a neoprávněného provozování hazardní hry. V průběhu let tak byl odsouzen za trestnou činnost různého charakteru a závažnosti. Spojovacím znakem jeho jednání byla snaha získat finanční prostředky, v tomto ohledu pak měla jeho trestná činnost postupně zhoršující se tendenci, čemuž odpovídají také uložené tresty. V roce 2005 mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 2 let, v roce 2017 už byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody v délce 15 měsíců se zkušební dobou 12 měsíců a v roce 2021 se už jednalo o podmíněný trest odnětí svobody ve výměře 2 let se zkušební dobou 4 roky a dále o peněžitý trest.
33. Žalovaný si vyžádal všechna odsuzující rozhodnutí, na základě kterých pak posoudil jak okolnosti spáchaného jednání, tak polehčující či přitěžující okolnosti, ke kterým soudy přihlédly při ukládání trestů. Z odsuzujícího rozsudku ze dne 21. 2. 2017 vyplývá, že při úvaze nad výší a druhem trestu bylo ve prospěch žalobce zohledněno, že od spáchání uplynulo již 5 let, během kterých se žalobce nedopustil další trestné činnosti, což se však později ukázalo jako nepravdivé, neboť již v tomto období páchal další trestnou činnost, pro kterou byl odsouzen rozsudkem ze dne 7. 12. 2021. Soud v rozsudku ze dne 21. 2. 2017 neshledal žádné další polehčující okolnosti, zejména pak žádnou formu sebereflexe, ať už v podobě doznání či projevu lítosti. Z rozsudku ze dne 7. 12. 2021 vyplývá, že soud neshledal žádnou polehčující okolnost, naopak za přitěžující okolnost shledal spáchání dvou trestných činů a skutečnost, že žalobce získal značný prospěch, který výrazně převyšuje zákonnou hranici. Za zvlášť závažnou považuje žalovaný zejména skutečnost, že poslední trestné činnosti se žalobce dopouštěl v průběhu několika let, přičemž část z tohoto období byl stále ve zkušební době kvůli předchozímu trestnému činu.
34. To znamená, že se žalobce porušování právních předpisů dopouštěl opakovaně a po dobu několika let. Postupně se dopouštěl trestných činů různého charakteru a závažnosti, přičemž v tomto směru lze vypozařovat spíše stupňující se intenzitu závažnosti. Co se týče druhého spáchaného činu, kdy žalobce v období několika měsíců prodával tvrdé drogy, je třeba poukázat na to, že drogové delikty jsou ve společnosti obecně vnímané jako velice závažné a škodlivé. U posledního odsouzení se pak žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

svým jednáním obohatil o značnou sumu (tj. získal značný prospěch), přičemž jeho nezákonná činnost trvala minimálně od roku 2014 do roku 2017 a dále od roku 2018 do roku 2020. V minulosti se žalobce z uložených trestů očividně nepoučil, další trestné činy páchal i po vykonání trestu za ty předchozí. Trestné činnosti se dopouštěl dokonce i ve zkušební době.

35. Soud tak nesouhlasí s námitkou žalobce, že žalovaný vystavěl napadené rozhodnutí výlučně na skutečnosti, že žalobce byl v minulosti odsouzen pro spáchání trestných činů a že doposud neuplynula zkušební doba v případě jeho posledního odsouzení. Žalovaný z této skutečnosti sice vycházel, při svém rozhodování se však zaměřil také na okolnosti spáchání jednotlivých trestných činů, zvážil jejich charakter a závažnost, délku páchané činnosti, neexistenci polehčujících okolností, uložený trest a jeho délku, a reflektoval, jakým způsobem se žalobcova trestná činnost s postupem let vyvíjela. Vzal též v potaz žalobcovo chování po odsouzení, kdy žalobce nejenže i po vykonání trestu opět páchal trestnou činností, ale dopouštěl se jí ještě v průběhu zkušební doby. Některá odsouzení byla sice již zahřazena, to ale neznamená, že k nim při posuzování nebezpečí, které žalobce představuje, nelze přihlížet, zahřazení nebrání žalovanému v tom, aby totéž jednání hodnotil pro účely řízení v této věci (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34: *„Zahřazení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin, skutek nestal. Pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 70 odst. 1 trestního zákona, shodně § 106 trestního zákoníku). Neznamená to však, že by rozhodnutí o zahřazení bylo pro posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného zcela bez významu.“* Navíc, přestože žalobce v minulosti vykonal uložené tresty a osvědčil se, opětovně páchal trestnou činností. Z toho je zřejmé, že ukládané tresty na žalobce neměly požadovaný vliv a je tedy důvodná obava, že by se mohl trestné činnosti dopouštět i v budoucnu. Ke stejnému závěru ostatně došel i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 5. 2023, č. j. 10 Azs 67/2023-44, ve kterém rozhodoval ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce. Přestože ve věci nebylo nutné hodnotit, zda žalobce představuje aktuální hrozbu pro veřejný pořádek, NSS zhodnotil, že žalobce se *„z předchozího trestu nepoučil a protiprávního jednání se dopouštěl opakovaně. To značně zvyšuje pravděpodobnost, že se stěžovatel dopustí protiprávního jednání i v budoucnu.“*
36. I když je třeba připustit, že z trvání zkušební doby nelze automaticky odvozovat hrozbu narušení veřejného pořádku, NSS ve svém rozsudku ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018-49 uvedl, že i délka zkušební doby podmíněného propuštění má určitou vypovídací hodnotu o závažnosti potrestaného jednání u konkrétní osoby. I když rozhodně nelze zjednodušeně konstatovat, že překážka pro vydání povolení k přechodnému pobytu trvá přesně po zkušební dobu, určitou indicii tato okolnost představuje. Přestože se NSS v uvedeném rozsudku vyjadřoval ke zkušební době po podmíněném propuštění, lze jeho závěry vztáhnout i na institut zkušební doby podmíněného odsouzení. Nelze tak žalovanému vytýkat, že při rozhodování bral v úvahu i fakt, že je žalobce stále ve zkušební době. Zejména s ohledem na skutečnost, že žalobce v minulosti páchal trestnou činností i během předchozí zkušební doby. Navíc v době vydání napadeného rozhodnutí neuplynula ani polovina od počátku běhu zkušební lhůty, která má skončit až v roce 2026, v porovnání s mnohaletou a navíc opakovanou trestnou činností pak nelze dovodit, že by v případě žalobce již nebyla dána překážka ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců.
37. Žalovaný ani nepochybil, pokud odkázal též na závěry rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 10. 2022, č.j. 114 A 4/2022-36, ze kterého obdobně použil tuto úvahu:

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Poté, co žadatel svoji důvěryhodnost zásadním způsobem zpochybnil opakovaným spácháním trestného činu, je spravedlivé po něm vyžadovat významnou míru ujištění, že podobné jednání u něho do budoucna již nehrozí. Žalovaný tím však nijak nepopřel svou povinnost zjistit řádně skutkový stav a zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu (§ 50 odst. 3 správního řádu), přičemž v řízení těmito povinnostem dostál, když zjišťoval mimo jiné různé aspekty předchozího trestněprávního jednání žalobce z hlediska existence aktuálního důvodného nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku, které v případě žalobce nijak nepresumoval. Zmíněné „ujištění“ by dle kontextu napadeného rozhodnutí muselo být zřejmé z chování žalobce po jeho posledním odsouzení, nicméně v posuzovaném případě ani dosud neuplynula dostatečně dlouhá doba (a to i v poměru k době trvání předchozí trestné činnosti a její opakovanosti), aby bylo možné vyhodnotit, že se žalobce choval po tuto dobu řádně, a tedy již u něj závadové chování nehrozí. Jinými slovy, ve sféře žalobce by muselo dojít k takovým významným změnám, kdy by již nebylo důvodné předpokládat, že se i nadále bude dopouštět protiprávní činnosti, kterou v minulosti páchal opakovaně a dlouhodobě, nicméně v posuzovaném případě přes důkladné zjišťování skutkového stavu ze strany žalovaného takové změny u žalobce zjištěny nebyly, a to s i ohledem na nedlouhou dobu, která uplynula od posledního odsouzení žalobce a po kterou zatím běží zkušební doba. Žalobce pak v žalobě argumentuje pouze obecně a neprezentuje žádnou konkrétní skutečnost, která by svědčila o tom, že žalobce již hrozbu budoucího narušení veřejného pořádku nepředstavuje.

38. Lze též poukázat na skutkově obdobný případ řešený v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 4. 2023, č.j. 112 A 8/2022-39, kdy soud dospěl k tomuto závěru: *„Námítky žalobce obsažené v žalobě nemohou zvrátit fakt, že správní orgány dostatečně zjistily a správně zohlednily to, že žalobce se na území České republiky dopustil závažného porušení zákona tím, že páchal trestnou činnost, za kterou byl odsouzen. Nejednalo se přitom o ojedinělý případ, ale o trestnou činnost opakovanou, a to v době nedávné (v rozmezí let 2014 až 2021). Právní řád České republiky zjevně není žalobcem respektován a žalobce nerespektoval ani úřední (soudní) rozhodnutí, za jehož maření byl odsouzen. Ve svém souhrnu se nepochybně jedná o závažné narušení veřejného pořádku a žalobce tímto svým jednáním nepřesvědčil (neskýtá záruku), že by veřejný pořádek nenarušil i v době povolení přechodného pobytu, v případě jeho setrvání na území.“* Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 8. 2023 č.j. 10 Azs 114/2023-39 zamítl kasační stížnost proti uvedenému rozsudku a konstatoval, že s přihlédnutím k předešlému konstantnímu protiprávnímu jednání stěžovatel neposkytuje dostatečnou záruku nenarušování veřejného pořádku i v budoucnu.
39. Lze shrnout, že žalovaný při výkladu a aplikaci ust. § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců nepochybil, v řízení důkladně zjistil všechny relevantní skutečnosti a podrobně a přezkoumatelně odůvodnil, proč i nadále žalobce představuje aktuální nebezpečí veřejnému pořádku, soud se s tímto hodnocením ztotožňuje.
40. Soud nesouhlasí ani s námitkou, že žalovaným byla nesprávně zhodnocena přiměřenost zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života.
41. Zákon o pobytu cizinců obecně nestanoví pro případ, kdy žalovaný zamítá žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu cizince z důvodu, že cizinec by mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí dle § 174a téhož zákona. Žalovaný se však

tímto posouzením zabýval, a to v souladu s čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice a s příslušnou judikaturou, a to v rozsahu možného porušení čl. 8 odst. 2 Úmluvy.

42. Zároveň platí, že čím intenzivnější je zásah do soukromého a rodinného života, tím vyšší musí být intenzita narušení veřejného pořádku a tomu odpovídající zájem státu na vycestování (rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2023, č. j. 10 Azs 67/2023-44 nebo rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30)
43. Ve správním řízení bylo zjištěno, že žalobce má na území České republiky manželku a dvě děti. Pokud jde o dceru, ta je zletilá, je státní příslušnicí České republiky, na žalobci je zcela nezávislá, má vlastní rodinu, tj. manžela a dvě malé děti, bydlí ve vlastním bytě. Žalobce tvrdil, že od roku 2023 bydlí se svou dcerou, nicméně na základě provedených pobytových kontrol to nebylo spolehlivě prokázáno. Žalobce poukazoval zejména na to, že se podílí na péči o novorozené dítě dcery (své vnouče), žalovaný však zcela adekvátně vyhodnotil, že rodina dcery není na této péči nijak závislá a lze důvodně předpokládat, že tuto péči mohou zajišťovat i jiné osoby, např. manželka žadatele, která se dle vyjádření žalobce rovněž na hlídání vnučky podílí. Soud k tomu doplňuje, že vnučka má zejména na území České republiky oba rodiče jako zákonné zástupce, kteří o ní primárně pečují. Ve vztahu k dceři a jejímu dítěti tedy nelze považovat napadené rozhodnutí za nepřiměřené z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života.
44. Pokud jde o syna žalobce, žalovaný podotkl, že žalobce bydlel 8 let v X bez své rodiny, kterou vídal pouze příležitostně. Žalovaný nerozporoval, že syn je přes svou zletilost stále nezaopatřenou osobou z důvodu svého studia na vyšší odborné škole. Zjistil však rovněž, že syn žije v současné době, stejně jako v minulosti, ve společné domácnosti se svou matkou, která o syna pečovala i v minulosti, když žalobce bydlel v X, nebyl shledán důvod, proč by tak nečinila i nadále. Osobní péči ze strany žalobce o syna žalovaný nezpochybňoval, nicméně tuto nepovažoval za příliš zásadní s ohledem na to, že synovi je dvacet let, nemá žádné zvláštní potřeby, stará se o něj jeho matka, přičemž syn přes letní prázdniny sám pracoval v X, žalobce se přitom k rodině zpět do X vrátil až počátkem roku 2023, před tím bydlel odděleně. Syn uvedl, že jej otec stále živí, v řízení však nebylo zjištěno, z jakých finančních prostředků by tak mohl činit, neboť žalobce v současné době nepracuje ani nepodniká, v době výsledku měl dluhy a exekuce, nemá žádný majetek. I přes to všechno žalovaný navíc konstatoval, že vyživovací povinnost může žalobce plnit i ze země původu či jiné země, kde se usadí a bude zde dosahovat legálního příjmu. Co se týče namítané faktické péče, včetně psychické a emoční roviny a podpory při studiu, nelze přehlédnout, že do roku 2023 žalobce se svou rodinou dlouhodobě nežil, synovu péči obstarávala jeho matka. Ani z hlediska syna tedy nebyla shledána nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, s čímž se soud ztotožňuje.
45. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce žil v domovském státě přes dvacet let, zná tamní jazyk i kulturní zvyklosti, ve Vietnamu má vzdálené příbuzné a naposledy tam byl v roce 2018, jeho vazby k této zemi tak nebyly zcela zpřetrhány, není dosud příliš vysokého věku, je v dobrém zdravotním stavu, nebyly tak shledány překážky jeho opětovnému začlenění do společnosti v zemi původu. Žalobci není uložený zákaz vstupu na území, jeho kontakt s rodinou nebude vyloučený. Na území České republiky žalobce opakovaně porušil právní předpisy, dopustil se závažné trestné činnosti a existuje u něj riziko recidivy. Soud tak souhlasí se závěry žalovaného, že hrozba narušení veřejného pořádku ze strany žalobce a z toho vyplývající zájem na jeho vycestování převáží nad zájmem na ochraně žalobcova soukromého a rodinného života. Soud

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

nepopírá, že zamítnutí žádosti o přechodný pobyt představuje určitý zásah do žalobcova života, tento zásah však nelze vzhledem k okolnostem považovat za nepřiměřený, což žalovaný velmi podrobně a přezkoumatelně odůvodnil se zohledněním zásady proporcionality.

46. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně vyhodnotil, že nebyl porušen čl. 8 Úmluvy. K tomu soud doplňuje, že z tohoto článku Úmluvy, z jiných mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána, ani z ústavního práva nevyplývá nutné právo cizince na vstup a pobyt v zemi, kde pobývá jeho rodinný příslušník (viz rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 2 As 78/2006-64, str. 78). Navíc Úmluva výslovně počítá s výhradou ochrany veřejného pořádku jako s přípustným důvodem možného vyhoštění cizince (Protokol č. 7 k Úmluvě, čl. 1 odst. 2).
47. Žalovaný ani nepochybil, pokud při zjišťování skutkového stavu vycházel z protokolu o výsledku žalobce ze dne 22. 9. 2022, žalovaný totiž vzal v potaz i další vyjádření žalobce v průběhu správního řízení, kde poukazoval na okolnosti jeho soukromého a rodinného života, rovněž provedl pobytové kontroly, přičemž v řízení vyšel z celého okruhu takto zjištěných skutečností. Žalobce pak v žalobě nijak konkrétně nespécifikoval, v čem měla být zjištění správního orgánu neaktuální.
48. Co se týče neprovedení navrhovaných výsledků, soud má shodně s žalovaným za to, že v dané věci byl skutkový stav dostatečně zjištěn a jejich provedení tak nebylo nutné (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013-29), což žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil. Péči o syna žalovaný nijak nezpochybňoval, přičemž v rozhodnutí vyšel z toho, že žalobce je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Judikatura Nejvyššího správního soudu považuje provedení výsledku účastníka řízení nebo svědeckých výpovědí v pobytových věcech za výjimečný důkazní prostředek, který se má využít jen tam, kde nelze rozhodné skutečnosti zjistit jiným způsobem nebo kde vyvstane potřeba postavit najisto určité sporné skutečnosti či vyjasnit rozporná vyjádření cizince a jeho rodinných příslušníků (viz např. rozsudek NSS ze dne 11. 5. 2020, č. j. 3 Azs 93/2018-34). Taková situace však v řízení nenastala a provádění výsledků by tak bylo nadbytečné. Žalobce pak v žalobě ani nespécifikoval, jaké další podstatné skutečnosti měl žalovaný z výsledků zjistit. Námitka je tak nedůvodná.
49. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. (výrok I.)
50. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly. (výrok II.)

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. dubna 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně